

The Holy See

CHIROGRAF

Ojca Świętego Franciszka
reformujący

PAPIESKĄ AKADEMIEŃ KOŚCIELNĄ

Posługa Piotrowa, podejmowana dla dobra całego Kościoła, zawsze okazywała swoją braterską troskę wobec Kościołów lokalnych i ich Pasterzy, aby stale odczuwali żywą komunie prawdy i łaski, którą Pan położył u fundamentów swojego Kościoła.

W nieustannej służbie przybliżania narodom i Kościołom bliskości Papieża, Przedstawiciele Papiescy posyłani do różnych narodów i na różne terytoria są punktami odniesienia. Są oni strażnikami tej troski, która zmierza od centrum ku peryferiom, aby umożliwić im udział w misyjnym zaangażowaniu Kościoła, a następnie powrócić z ich potrzebami, refleksjami i aspiracjami. Nawet w chwilach, gdy wydaje się, że cienie zła naznaczają każdy akt dezorientacji i nieufności, pozostają oni „ważnym i przenikliwym okiem Następcy Piotra na Kościół i świat” (Franciszek, *Przemówienie do uczestników Spotkania Przedstawicieli Papieskich*, 17 września 2016 r.). Powołani do tego, by w kraju, do którego zostali posłani, była odczuwana obecność Biskupa Rzymu, „trwałe i widzialne źródło i fundament jedności zarówno kolegium biskupów, jak wszystkich wiernych” (Sobór Watykański II, Konst. dogm. *Lumen gentium*, 23), prowadzą działalność duszpasterską, która podkreśla ich kapłańskiego ducha, ludzkie dary i profesjonalne umiejętności.

Z tym działaniem, kapłańskim i ewangelizacyjnym zarazem, oddanym na służbę poszczególnym Kościołom, misja powierzona dyplomatom papieskim łączy się z reprezentacją wobec władz publicznych. Jest to zadanie, które ukazuje skuteczne wykonywanie tego przyrodzonego i niezależnego prawa legacji, będącego również częścią urzędu Piotrowego, które w swej realizacji domaga się poszanowania zasad prawa międzynarodowego, stanowiącego podstawę życia Wspólnoty Narodów (por. Kodeks Prawa Kanonicznego, kan. 362). Nasze czasy pokazują, że posługa ta nie ogranicza się już tylko do tych krajów, w których głoszenie zbawienia zakorzeniło obecność Kościoła, ale jest również pełniona na terytoriach, na których jest on rodzącą się

wspólnotą; lub na forach międzynarodowych, gdzie, poprzez swoich przedstawicieli, Stolica Piotrowa śledzi debaty, ocenia ich treść i, w świetle wymiaru etycznego i religijnego, który jest jej właściwy, proponuje interpretację najważniejszych tematów, które dotyczą dnia dzisiejszego i przyszłości rodziny ludzkiej.

Aby odpowiednio wykonywać swoje obowiązki, dyplomata musi być stale zaangażowany w solidne i ustawiczne szkolenie. Nie wystarczy ograniczyć się do zdobywania wiedzy teoretycznej, ale konieczne jest wypracowanie metody pracy i stylu życia, które pozwolą mu dogłębnie zrozumieć dynamikę stosunków międzynarodowych i zyskać uznanie dla jego interpretacji celów i trudności, z którymi musi się zmierzyć coraz bardziej synodalny Kościół. Tylko poprzez dokładną obserwację ciągle zmieniającej się rzeczywistości i przyjęcie zdrowego rozeznania, możliwe jest przypisanie znaczenia wydarzeniom i zaproponowanie konkretnych działań. W tym kontekście, takie przymioty jak bliskość, uważne słuchanie, dawanie świadectwa, braterskie podejście i dialog okazują się fundamentalne. Cechy te muszą być połączone z pokorą i łagodnością, aby prezbiter, a w szczególności papieski dyplomata, mógł korzystać z daru kapłaństwa otrzymanego na wzór Chrystusa Dobrego Pasterza (por. *Mt* 11, 28-30; *J* 10, 11-18).

Wszystko to wymaga dzisiaj przygotowania bardziej adekwatnego do potrzeb czasów współczesnych duchownych, którzy – pochodząc z różnych diecezji świata i zdobywszy już wykształcenie w zakresie nauk kościelnych oraz doświadczywszy pierwszej działalności duszpasterskiej – po starannej selekcji, przygotowują się do kontynuowania swojej misji kapłańskiej w służbie dyplomatycznej Stolicy Apostolskiej. Nie chodzi tylko o zapewnienie wykształcenia akademickiego i naukowego na wysokim poziomie kwalifikacji, ale także o zadbanie o to, aby ich działanie było eklezjalne, odpowiednie do koniecznego dialogu z rzeczywistością naszego świata, „zwłaszcza w czasach takich, jak nasze, naznaczonych szybkimi, nieustannymi i rzucającymi się w oczy przemianami w dziedzinie nauki i technologii” (Konst. Apost. *Veritatis gaudium*, *Wstęp*, 5).

Od trzystu lat Papieska Akademia Kościelna pełni tę szczególną funkcję instytucji, która przezwyciężając trudne momenty uwarunkowane historycznie, potwierdziła swoją rolę jako „szkoła dyplomatyczna Stolicy Apostolskiej”, kształcąc pokolenia kapłanów, którzy oddali swoje powołanie w służbie urzędu Piotrowego, pracując w przedstawicielstwach papieskich i Sekretariacie Stanu. Aby mogła ona ciągle lepiej odpowiadać powierzonym jej celom, idąc za przykładem moich nieodżałowanej pamięci Poprzedników, postanowiłem zaktualizować jej strukturę i zatwierdzić, *in forma specifica*, nowy Statut, który jest integralną częścią tego aktu.

Dlatego ustanawiam Papieską Akademię Kościelną jako Instytut *ad instar Facultatis* Studiów Nauk Dyplomatycznych, powiększając w ten sposób liczbę podobnych instytucji przewidzianych przez Konstytucję Apostolską *Veritatis gaudium* (por. *Zarządzenia wykonawcze*, 70).

Posiadająca publiczną osobowość prawną (por. *Veritatis gaudium*, art. 62 § 3), Akademia będzie

podlegać powszechnym lub partykularnym normom kanonicznego porządku prawnego, odnoszącym się do niej, oraz innym przepisom wydanym przez Stolicę Apostolską dla w odniesieniu do jej instytucji szkolnictwa wyższego (por. *tamże*, *Zarządzenia wykonawcze*, art. 1 § 1).

Z upoważnienia Stolicy Apostolskiej (por. *Veritatis gaudium*, art. 2 i 6; *Zarządzenia wykonawcze*, art. 1) będzie ona nadawać stopnie akademickie drugiego i trzeciego cyklu w dziedzinie nauk dyplomatycznych.

Akademia będzie spełniać swoją funkcję w najbardziej zaawansowanych formach obecnie wymaganych do kształcenia i do badań w szczególnej dziedzinie nauk dyplomatycznych, do których wnoszą wkład studia z zakresu dyscyplin prawnych, historycznych, politologicznych i ekonomicznych, studia nad językami używanymi w stosunkach międzynarodowych oraz rzetelna wiedza naukowa. W ramach tej odnowy należy zadbać o to, aby programy nauczania miały ścisły związek z dyscyplinami kościelnymi, z metodami pracy Kurii Rzymskiej, z potrzebami Kościołów lokalnych i, szerzej, z dziełem ewangelizacji, działaniem Kościoła i jego relacjami z kulturą i społecznością ludzką (por. *tamże*, art. 85; *Zarządzenia wykonawcze*, art. 4). Są to bowiem liczne elementy konstytutywne działalności dyplomatycznej Stolicy Apostolskiej i jej zdolności do działania, mediacji, przewyższania barier, a tym samym rozwijania konkretnych dróg dialogu i negocjacji w celu zagwarantowania pokoju, wolności religijnej dla każdego wierzącego i porządku między narodami.

Ponadto postanawiam, aby Papieska Akademia Kościelna, ze względu na swój charakter instytucji akademickiej przeznaczonej do specjalistycznego kształcenia dyplomatów papieskich, a także ze względu na cele jej programów kształcenia i badań naukowych, stanowiła, pod każdym względem, integralną część Sekretariatu Stanu, w ramach którego działa i w którego strukturę jest wpisana ze szczególnego tytułu (por. Konst. Apost. *Praedicate Evangelium*, art. 52 § 2).

Postanowienia niniejszego Chirografu uzyskują moc natychmiastową, pełną i trwałą, bez względu na jakiegokolwiek przepisy przeciwne, nawet gdyby zasługiwałyby na szczególne wyróżnienie.

W Rzymie, u Świętego Piotra, dnia 25 marca 2025 roku, w Uroczystość Zwiastowania Pańskiego, w trzynastym roku Pontyfikatu.

FRANCISZEK